

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού: Πράξ. ις´ 16-34 (17-5-2026)

Έν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο πο-ρευομένων ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχου-σαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἣτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. αὕτη κατακολουθή-σασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλ-λουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. τοῦτο δὲ ἐποί-ει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ’ αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σί-λαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχον-τας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρα-τη-γοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσ-σουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰου-δαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ’ αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίζειν, πολλὰς τε ἐπι-θέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφα-λῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοι-αύ-την εἰληφῶς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ

Σίλας προσευ-χόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύ-ραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἐ-αυ-τὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. αἰ-τήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; οἱ δὲ εἶπον· πιστεύσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί πε--πιστευκῶς τῷ Θεῷ.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ - ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ

1. Τὰ ὄργανα τοῦ διαβόλου

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τοὺς συν-εργούς του βρέθηκαν στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας. Κήρυξαν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ βάπτισαν τοὺς πρώτους Χριστιανούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρώτη τὴν ἁγία Λυδία. Κάποια ἡμέρα τοὺς συνάντησε ἐκεῖ μία νεαρὴ δούλη, ἡ ὁποία εἶχε «πνεῦμα πύθωνος», δηλαδὴ μαντικό, δαιμονικὸ πνεῦμα, καὶ ἀπέφερε πολλὰ κέρδη στὰ ἀφεντικά της μὲ τὶς μαντεῖες ποὺ ἔκανε. Βλέποντας τώρα τοὺς Ἀποστόλους, ἄρχισε νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ νὰ διαλαλεῖ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ διάβολος ἤθελε νὰ ἀποσπάσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ κατόπιν νὰ τοὺς παρασύρει στὴν πλάνη. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στράφηκε πρὸς τὴ μάντισσα καὶ διέταξε τὸ πονηρὸ πνεῦμα νὰ φύγει ἀπὸ αὐτήν. Τὴν ἴδια στιγμή ἐκεῖνο, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ἐξῆλθε.

Δυστυχῶς καὶ στὴ δική μας ἐποχὴ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ καταφεύγουν σὲ μάγισσες, χαρτορίχτρες, καφετζοῦδες, ἀστρολόγους, πνευματιστὲς καὶ ἄλλους παρόμοιους, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται δαιμονικὰ πνεύματα. Ἀνυποψίαστοι οἱ ἄνθρωποι κάνουν τὸ ὀλέθριο λάθος νὰ ζητοῦν βοήθεια ἀπὸ τὰ ὄργανα αὐτὰ τῶν δαιμόνων, γιὰ νὰ μάθουν δῆθεν τὸ μέλλον, ἢ νὰ βροῦν λύση στὰ προβλήματά τους, ἢ νὰ ἐπικοινωνήσουν τάχα μὲ τοὺς κεκοιμημένους τους, προσ-φέροντας μάλιστα ἀκριβὰ ἀνταλλάγματα. Πέρα ἀπὸ τὰ χρήματα, τὸ κυριότερο, ἐκχωροῦν δικαιώματα στὰ ἀκάθαρτα πνεύματα νὰ ἐξουσιάζουν τὴν ψυχὴ τους. Ἄς μὴν παίζουμε μὲ τὴ

φωτιά! Ἴς μὴ δεχόμεστε ὡς «εὐεργέτη» μας τὸν διάβολο! Μόνο τὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας προστατεύουν, ἀγιάζουν καὶ σώζουν τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι τὰ ὄργανα τοῦ διαβόλου!

2. Δοξολογία γιὰ ὅλα

Τὰ ἀφεντικὰ τῆς δούλης, βλέποντας ὅτι ἔχασαν πλέον τὸ μέσο τοῦ πλουτισμοῦ τους, συκοφάντησαν τοὺς Ἀποστόλους στοὺς στρατηγούς τῆς πόλεως καὶ ξεσήκωσαν ἐναντίον τους τὸν λαό. Οἱ στρατηγοί, ἀφοῦ μαστίγωσαν καὶ χτύπησαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα, τοὺς ἔριξαν στὴν πιὸ βαθιὰ φυλακὴ καὶ τοὺς ἔδεσαν σφιχτά, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν οὔτε στὸ ἐλάχιστο νὰ μετακινηθοῦν. Ἐκεῖ λοιπὸν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, στὶς ἄθλιες αὐτὲς συνθήκες καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ φρικτὴ ταλαιπωρία τῶν βασανιστηρίων οἱ Ἀπόστολοι ξεσποῦν· ὄχι σὲ ἐ-πα-νάσταση, μὲ φωνές, βρισιές καὶ κα--τάρεις. Ξεσποῦν σὲ προσευχή, καὶ ὄχι σὲ ἀπλὴ προσευχή· σὲ δοξολογία· σὲ ἕναν ὑπέροχο ὕμνο δοξολογίας. Δὲν τοὺς κατέβαλε ἡ νύστα, γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Δὲν τοὺς λύγισε ὁ πόνος, οὔτε τοὺς ἔφερε σὲ ἀδιέξοδο ὁ φόβος. «Ἄλλ' αὐτὰ δὴ ταῦτα πολλῶ μᾶλλον ἦν τὰ διεγείροντα αὐτούς, καὶ ἡδονῆς πληροῦντα πολ-λῆς» (PG 60, 257). Ἀλλὰ ἀκριβῶς αὐτὰ ἦταν ποὺ τοὺς ξεσήκωναν πολὺ περισσότερο καὶ τοὺς γέμιζαν μὲ πνευματικὴ εὐφροσύνη.

Ὅποιαδήποτε δοκιμασία, ὅσο δυσάρεστη κι ἂν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ δοξολογία. Ἴς δοξάζουμε τὸν Θεὸ γιὰ ὅ,τι ἐπιτρέπει στὴ ζωὴ μας. Ἴς Τὸν δοξάζουμε, ἀκόμη καὶ μέσα στὶς θλίψεις καὶ στὰ προβλήματα. «Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε» (Α΄ Θεσ. ε΄ 18), μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Γιὰ ὅλα νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεό· τόσο γιὰ τὰ εὐχάριστα, ὅσο καὶ γιὰ τὰ δυσάρεστα. Διότι ὅλα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς φροντίδας του. Ὅλα εἶναι καρπὸς τῆς ἴδιας θεϊκῆς ἀγάπης.

3. Τὸ σημαντικότερο ἐρώτημα

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δύο Ἀπόστολοι δοξολογοῦσαν τὸν Θεό, ἔγινε μεγάλος σεισμός, ὁ ὁποῖος συντάρραξε συθέμελα τὴ φυλακὴ. Ἄνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ λύθηκαν ὅλα τὰ δεσμὰ τῶν κρατουμένων. Ὁ δεσμοφύλακας, φοβούμενος ὅτι εἶχαν δραπετεύσει οἱ φυλακισμένοι, ἐπιχείρησε νὰ αὐτοκτονήσει. Τὸν ἀπέτρεψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος διαβεβαιώνοντάς τον ὅτι δὲν εἶχε φύγει κανεὶς. Ὁ δεσμοφύλακας τότε συνετρίβη, ἔπεσε στὰ πόδια τῶν Ἀποστόλων καὶ τοὺς ἀπηύθυνε τὸ ἐρώτημα: «Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;» Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κερδίσω τὴ σωτηρία; Οἱ Ἀπόστολοι τὸν προέτρεψαν νὰ πιστέψει στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, κατήχησαν κατόπιν τὸν ἴδιο καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς βάπτισαν.

Τὸ ἐρώτημα τοῦ δεσμοφύλακα εἶναι ὅ,τι σημαντικότερο μπορεῖ νὰ ἀπασχολήσει τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὸ σύντομο πέρασμά του ἀπὸ τὴ γῆ: «Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» Ἡ δὲ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο γενικὴ, ἀλλὰ ἔχει καὶ προσωπικὸ χαρακτήρα γιὰ τὸν καθένα. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὰ πολλὰ ζητήματα ποὺ

ἀπασχολοῦν καθημερινὰ τὴ σκέψη μας, στὰ προβλήματα ποὺ καλοῦμαστε νὰ ἐπιλύσουμε, στὰ ἐρωτήματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἀναζητοῦμε ἀπαντήσεις, τὸ πρῶτιστο, τὸ κυριότερο καὶ πιὸ σπουδαῖο ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας μας. «Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» Δὲν ὑπάρχει κρισιμότερο ἐρώτημα. Διότι δὲν ἀφορᾷ μόνο στὴν ἐπίγεια ζωὴ μας, ἀλλὰ κυρίως στὴν πορεία μας πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἄς ἀνταποκρινοῦμαστε σὲ ὅ,τι ὁ Κύριος περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς τὴ χαρίσει.

(Πηγή: Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ»)